בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', שבעה-עשר בתמוז תשס"ו (13 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ז בתמוז**, הוא יום צום וחשבון נפש לעם ישראל.
בפי הפייטן הוא "יום גָבַר האויב ותיבקע העיר." גם היום מוצא עם ישראל את עצמו במצור – מנסה האויב להתנפל עלינו מדרום ומצָפון. בפרק התהלים שאנו אומרים בימי חמישי, אנחנו נזכרים כי אילו היינו הולכים בדרכי ה', "...כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." אנחנו תפילה שלא ייפגע לא איש, לא חייל ולא יישוב מההתקפות הללו, אך עלינו להתייצב בלב אחד מול הרוצים לחסל אותנו...
והכל התחיל... ב-י"ז בתמוז שלח נח את היונה מן התיבה לראות הקלו המים מעל פני האדמה, ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה; ואמרו בזה רמז לכנסת ישראל שנמשלה ליונה, שלא מצאה מנוח ביום קשה זה. שלושת השבועות שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, נקראים "ימי בין המצרים" על שם הכתוב במגילת איכה: "כל רודפיה הִשִׂיגוּהָ בין המצרים". עשרים ושניים ימים אלה ידועים בתולדות עם ישראל לדורותיו כתקופה של צרות ורעות. בחורבן בית המקדש הראשון הובקעו חומות ירושלים בתשיעי בתמוז, ואילו בבית שני הובקעה העיר בי"ז בו. אך מכיוון שאין להטריח את הציבור יותר מדי- לא קבעו שני ימי צום סמוכים זה לזה, ונקבע הצום ליום י"ז בתמוז- לפי שחורבן בית שני חמור יותר.

מחורבן לגאולה

כל התעניות שנקבעו לזכר החורבן עתידים להפוך לחגים ומועדים, כמו שאומר הנביא [זכריה ח' 19]: "כה אמר ה' צבאות, צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים". הדבר מובא גם להלכה ע"י הרמב"ם (הלכות תעניות): "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות יום טוב וימי ששון ושמחה". הדברים מעוררים תמיהה.
אפשר להבין שעם ביאת המשיח וסיום הגלות לא יהיה עוד צורך בהזכרת החורבן, וממילא יתבטלו הצומות הקשורים בו. אבל מדוע יהפכו לימי ששון ושמחה?! כאן בא לידי ביטוי מהותם הפנימית של החורבן והגלות. אילו היו רק עונש, לא היה מקום להפוך את ימי החורבן לחגים. לכל היותר היה נפסק הצער בשעה שהעונש מגיע אל קיצו. אלא שב**גלות** וב**חורבן יש תכלית עמוקה**, יש בהם טוב כמוס ונעלם. טוב שעתיד להתגלות רק בבוא הגאולה, ולכן אז יהפכו ימי החורבן למועדים טובים. בחיצוניות החורבן והגלות הם עונש על חטאיהם של ישראל, אולם בפנימיות מטרת הגלות היא שעם ישראל יוכל לממש את תפקידו בעולם- עבודת הבירורים. בירור הניצוצות שנפלו אל מעמקי הקליפות והשבתם למקורם העליון. וכמו בקילוף של גלדי בצל, ככל שמקלפים יותר- מגיעים לחלקים חריפים יותר, כך גם בעבודת הבירורים- ככל שמתקדמים מגיעים למקומות מרים יותר, חשוכים יותר, ועם זאת מתקרבים יותר גם אל היעד- אל סיום הגלות, אל הגאולה. ואז בזמן הגאולה נוכל לראות את חשיבות עבודתנו בזמן הגלות, ולכן דווקא בימים הקשים ביותר- ימי הצומות הקשורים ישירות לחורבן, תתגלה המעלה הגבוהה ביותר של קיום ייעודו ותפקידו של עם ישראל בעולם – עשיית כל העולם כולו משכן לקב"ה, ולכן יהפכו דווקא ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים, במהירה בימינו אמן!
[http://www.shalombeinenu.org/hagim_17tamuz.html]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."
מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 19^{24}	(י-ם): 19^{11}	(ת"א): 19^{26}	(חיפה): 19^{19}
צאת השבת	(ב"ש): 20^{22}	(י-ם): 20^{28}	(ת"א): 20^{30}	(חיפה): 20^{32}

פרשת השבוע: "פינחס" [במדבר כ"ה 10 – ל' 1] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.